

ληφθέντι ἔργῳ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ νοσοκομείῳ νοσηλευομένων ἤδη δὲν εἶνε μέγας· τὸ κτίριον, διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὁποίου ἐδαπανήθησαν 483,000 δραχμαί, καὶ ἡ κινήτῃ τοῦ ὁποίου περιουσία ὑπολογίζεται σήμερον εἰς 180,000, δὲν διεσκαύσθη ἔτι ἐντελῶς μετὰ τὴν πλήρη αὐτοῦ ἀποπεράτωσιν καὶ συσκευὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν κλινῶν αὐξήθησεται εἰς 100. Δὲν πρέπει νὰ παραλείψω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διευθυνόντων τὰς αἰθούσας τῆς κλινικῆς καὶ τῆς χειρουργικῆς τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ* τῆς πρώτης προΐσταται ὁ ἀείποτε πρόθυμος ἰατρός κ. Ν. Γ. Μακκᾶς, τῆς δὲ δευτέρας ὁ ἐγκριτος ὀφθαλμολόγος καὶ χειρουργὸς κ. Ἰούλιος Γαλθάνης, τὰς ἀφιλοκερδεῖς καὶ διακεκριμένας ὑπηρεσίας τοῦ ὁποίου πολλάκις ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμῆσῃ ἡ κοινωρία τῶν Ἀθηνῶν.

Πρέπει νὰ λαλήσω τελευταῖον καὶ περὶ προσώπων, ἅτινα εἶχον καθῆκον ἴσως πρὸ πάντων ἄλλου νὰ μνημονεύσω τῶν κυριῶν ὀφείλον ὅτι αἰτινὰς ἀποτελοῦσι τὸ δικητικὸν τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ* συμβούλιον. Γνωρίζω ὅπόσον εἶνε μετριόφρων ἡ ἀληθὴς εὐγένεια τῆς ψυχῆς, ἡ ἀδιαλείπτως πρόθυμος νὰ συντρέχῃ πᾶν ἔργον σκοποῦν νὰ στερεύσῃ καὶ κατὰ τι τὴν ἄφθονον τῆς ἀνθρωπίνου δυστυχίας πηγὴν. Ἐκ φόβου μήτοι ταραῶν σεμνὰς μετριοφροσύνας, ἀποφεύγω νὰ μνημονεύσω τῶν ὀνομάτων τῶν κυριῶν, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ μὴ ἐκδηλώσω τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν σεβασμὸν μου τοιαύτη ἀπαίτησις τυχόν διατυπωμένη θὰ ἦτον ἴσως ἀξίωσις ὑπερβολικὴ εἰς ἣν ἐδικαιοῦτό τις νὰ ἀπειθήσῃ. Ἀφοῦ ἤγειραν οἰκοδόμημα ἑξαιρέτως εὐαγγελικόν, ἐξακολούθουσιν ἐνισχύουσαι αὐτὸ καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτῶν παρουσίας περιφρονῶσαι τοῦ χειμῶνος τὰ φύχη, καὶ τοῦ θερικοῦ ἡλίου τὰς ἀκτίνας. Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον πολλάκις κυρίας ἀποτελοῦσας μέρος τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ* Συμβουλίου, διανούσας περὶ τὸν μακρὸν πρὸς τὸ ἄσυλον δρόμον ὅπως ἐφορεῦσασιν εἰς τὴν ἀκριθεστέραν ἐκτέλεσιν τῆς καθημερινῆς ὑπηρεσίας· τινὲς τῶν κυριῶν τούτων δύναται νὰ σκορπίσωσιν ἄφθονως τὸν χρυσόν, διανύουσιν ὅμως περὶ τὸ διάστημα λαμπρότατον παρέχουσαι παράδειγμα, καὶ ἀναδεικνύουσαι τὸν εὐγενῆ τοῦ αἰσθηματος πλοῦτον κατὰ πολὺ ὑπέρτερον τοῦ πλοῦτου τοῦ βαλαντίου. Διὰ τοῦ ἔργου ὅπερ ἐπεχείρησαν καὶ οὕτω ταχέως ἐπεράτωσαν, αἱ κυρίαί, ἐνῶ ἐξῆψωσαν ἀφ' ἐνὸς τὴν γυναικείαν πρωτοβουλίαν καθεύδουσιν ἂν μὴ καὶ ἀγνοουμένην ἐν τῇ νεαρᾷ ἡμῶν κοινωρία, ἐπιστοποίησαν περιτράνως ἀφ' ἐτέρου τὰς εὐγενεῖς ῥοπὰς τῆς γυναικείας καρδίας ἐπιτηδεῖας πάντοτε νὰ μετριάξῃ τὰς θλίψεις καὶ τὰς ὀδύνας τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ ἔργον ὅπερ ἐτιμῆθη διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ*, δύναται νὰ θεωρηθῇ βοτάνη πολύχυμος καὶ εὐεργετικὴ, τὰ φύλλα τῆς ὁποίας θεραπεύουσι τοὺς πόνους τοῦ σώματος, ἐνῶ τὰ ἄνθη πραύνου-

σι τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς. Ἡ ταπεινὴ φωνὴ τῆς εὐγνωμοσύνης ἦν βάλλει ὁ νοσηλευόμενος τραυματίας καὶ ὁ ἀσθενὴς θὰ κρίνεται ἐφ' ἐξῆς, ὡς ἐλπίζομεν, ἐπαρκῆς ἀμοιβὴ ὑπὲρ ἐκείνων ὅτινες ἐμοχθήσαν διὰ τὸ ἔργον. Ὁ δυστυχὴς καὶ ἀλγῶν κατάκοιτος δὲν ἔχει ἄλλο τι νὰ προσφέρῃ· ἀλλὰ καὶ ἡ εὐγνώμων αὐτοῦ φωνὴ βεβαίως ἱκανοποιεῖ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΩΑΗΣ.

ΝΥΜΦΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

(Διήγημα. Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ P. Mercieux.)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Γ.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν ὁ Ἀλαίν.

Ἡ κ. Δεσκολοβὲλ κάθηται ἐν τῇ μικρᾷ τῆς αἰθούσῃ καὶ βλέπει ἀνήσυχος τὸ ἐκκρεμές, δεικνύον τὴν ὄραν τῆς ἀγαμενομένης ἐπιστροφῆς.

Ἀίφνης ἄμαξα ἵσταται πρὸ τῆς θύρας· «Αὐτὸς εἶνε!» ἀναφωνεῖ ἐκείνη, κ' εὐκίνητος ὡς ἂν ἦτο εἰκοσαέτις, τρέχει εἰς τὸν προθάλαμον. Μετὰ δύο λεπτά περιπτύσσεται τὸν υἱὸν τῆς.

— Πῶς χαίρω, ἀγαπητῆ μου μῆτερ, ὅτι σ' ἐπαγευρίσκω ὑγιῆ, ὅπως σ' ἔβλεπα ἐκεῖ κάτω, ὅταν ἔκλεια κουρασμένος τοὺς ὀφθαλμούς μου κ' ἔζων μὲ τὰς ἀναμνήσεις μου.

— Μ' ἐστερήθης λοιπὸν ἀληθῶς, ἀγαπητέ μου υἱέ; Ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου ἐφαίνεσο τὸσον ἀσχολημένος, ὥστε νὰ πέθετα ὅτι ὀλίγος θὰ σοῦ ἐπερίσσειε καιρὸς νὰ μὲ συλλογίζεσαι.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἰργάσθη φοβερὰ· εὐτυχῶς μ' ἀντήμειψεν ἡ ἐπιτυχία κ' ἐπανερχομαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἡξέυρεις, καλὴ μου, ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον πτωχοί; Ὁ κ. Δαρλεμὼν τὸσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς μου, ὥστε μοῦ δίδει μερίδα εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ὁποίαν τὸσον καλὰ διεπραγματεύθη. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ εἰσοδήματά μας διπλασιάζονται αὐτὸ τὸ ἔτος. Βίς τοῦ κ. Δαρλεμὼν εἶνε ὅλοι καλά;

— Ἐξαίρετα.

— Δὲν ἠξέυρω διατί, ἐραυταζόμεν ἑσχάτως, ὅτι ἡ δεσποινὶς Δαρλεμὼν ἦτο ἀσθενής.

— Βίνε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν τῆς. Πόθεν σοῦ ἐφάνη;

— Βίς τὰς πρώτας σου ἐπιστολάς μου ὡμίλεις συχνὰ περὶ αὐτῆς ἔπειτα ἔπαυσε. Τί συνέβη;

— Τίποτε ἔκτακτον. Ἐβλεπόμεθα ὀλιγώτερον.

Ἡ Μαρκέλλα εἶχε περισσοτέρας ἀσχολίας, καί...

— Κάτι μοῦ κρύπτεις· ἄλλος θὰ εἶνε ὁ λόγος.

— Ἀληθῶς· ἄλλος εἶνε ὁ λόγος, καὶ λόγος σοβαρός. Δὲν σοῦ τὸν ἔγραψα, διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, μητέρα, τί τρέχει;
 — Ἡ Μαρκέλλα νυμφεύεται.
 — Ἄ!
 Καί ὁ Ἀλαῖν ἀνεπήδησεν ὄρθιος.
 — Ποῖον;
 — Τὸν κ. Μαρτινιόν, πλούσιον κτηματίαν τοῦ Βερρί.
 — Τὸν ἀγαπᾷ;
 — Δὲν ἤξεύρω. Σχεδὸν δὲν εἶδα τὴν Μαρκέλλαν, ἀφ' ὅτου ἀπεφασίσθη ὁ γάμος της. Σήμερον ἀνεχώρησε διὰ τὸ Κερμάς μετὰ τὴν δεσποινίδα Λώμβεϋ. Ὁ πατήρ της θὰ μεταβῇ ἐκεῖ ἐντὸς ὀλίγου μετὰ τὸν μνηστῆρά της. Οἱ γάμοι της θὰ γείνουν ἐκεῖ.
 — Εἰς τὸ Κερμάς;
 — Εἶνε θέλησις τῆς Μαρκέλλας. Θὰ ἐπισκευάσῃ καὶ θὰ εὐτρεπίσῃ ἐξ ὑπαρχῆς τὸν πύργον.
 Ὁ Ἀλαῖν ἐκάθισεν πάλιν, ἡ δὲ μήτηρ του τὸν ἔβλεπε συγκεκινημένη καὶ σεβομένη τὴν σιωπὴν του. Μετὰ τινα λεπτά, βλέπουσα αὐτὸν ἀκίνητον πάντοτε καὶ περισκεμμένον, τὸν ἐκάλεσε ταπεινῶς τῇ φωνῇ.
 Ἐκεῖνος ἐσκήρτησε καὶ ἀνηγγέρθη πάλιν.
 — Συγγνώμη, ἀγαπητῆ μου μητέρα, ὅτι σοῦ ταράττω τὴν χαρὰν τῆς ἐπιστροφῆς μου. Ἄλλ' ἦτο τόσο ἀφιροῖα ἢ εἶδησις τὴν ὁποίαν μοῦ εἶπες! Διατί νὰ μὴ μοῦ τὴν γράψῃς; Θὰ ἐπανηρχοῦμαι παρηγορημένος ὡπαυδῆποτε. Ἄλλὰ μὴ ἀνησυχῆς ἤξευρεῖς πόσῃ ἔχω δύναμιν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ . . .
 — Πτωχό μου παιδί! δὲν ἠπατήθην λοιπόν! Καὶ ὅμως πρὸ ἐνός ἤδη μηνὸς ἐνθυμοῦμαι τί με εἶπες κατὰ τὴν τελευταίαν μας συνομιλίαν, καὶ προσπαθῶ νὰ πεισθῶ ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὴν Μαρκέλλαν.
 — Μὴν ὑποθέσῃς, ὅτι δὲν ἤμην εἰλικρινῆς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ὅχι! ἔκρυπτα καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου τὴν ἀλήθειαν· τόσο ἐντρεπόμεν διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου, καὶ ἀνεχώρησα εἰλικρινῶς πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀπουσία θὰ μ' ἐθεράπευε. Πόσον ἐπλάνωμην! Ὅτε ἔπαυσα νὰ τὴν βλέπω, τότε ἐνόησα πόσον εἶχε καταλάβει ὅλους μου τοὺς διαλογισμούς, καὶ μόλις εἶχα τὴν θέλησιν νὰ ἀσχολοῦμαι περὶ ὑποθέσεων, ἀναλογιζόμενος ὅτι καθήκον εἶχα νὰ δικαιώσω τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κ. Δαρλεμών. Ὅτε τέλος ἐπέτυχαν αἱ διαπραγματεύσεις μου, ἔγεινα ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς, σκεπτόμενος, ὅχι ὅτι ἠῤῥξανον τοιουτοτρόπως τὴν εὐημερίαν σου — συγγνώμη, μητέρ μου! — ἀλλ' ὅτι ἠλαττοῦτο ἡ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Μαρκέλλας χρηματικὴ ἀπόστασις. Δυστυχῶς ἡ πλάνη μου ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, καὶ μία σου λέξις τὴν διέλυσεν ἐντελῶς. Βρῆσαι, μητέρα, νὰ φύγωμεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους, νὰ ὑπάγωμεν καὶ οἱ δύο μακρὰν, πολὺ μακρὰν, καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ λησμονήσωμεν;
 — Ὅ,τι θέλεις, υἱέ μου! ἡ λύπη σου μὲ τῆκει

καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω τὸ πᾶν διὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσω. Ἀλλὰ σὲ ἐξορκίζω, μὴ βιάζεσαι. Σκέψου, ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ μυστικόν σου. Ὁ κ. Δαρλεμών. . . .

— Μὴ φοβῆσαι, μητέρα, δὲν θὰ προδοθῶ ἐνώπιόν του. Ἀλλὰ θὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι καὶ εἰς Μαδρίτην ἠμπορῶ νὰ τοῦ εἶμαι χρήσιμος ὅσον καὶ εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ εὐχωμαι ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς Μαρκέλλας, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω ἐνώπιόν μου θέαμα πολὺ σκληρὸν δι' ἐμέ.
 Ὁ Ἀλαῖν παρέστη ἀτάραχος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζίτου. Ἀφοῦ δ' ἐξέθηκεν εἰς αὐτὸν λεπτομερῶς τὰ περὶ τῆς ἀποστολῆς του, τὸν συνεχάρη φιλικώτατα διὰ τὸν γάμον τῆς Μαρκέλλας, χωρὶς ἐπ' ἐλάχιστον νὰ μαρτυρήσῃ τὰ ἀληθῆ τοῦ αἰσθήματα.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ πατήρ· νυμφεύεται κατὰ τὴν θέλησίν της, καὶ δὲν ἤξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν εἶμαι εὐχαριστημένος. Ἀφοῦ ἠρνήθη τόσοις γαμβροῦς, οἱ ὅποιοι μοῦ ἐφαίνοντο καλλίτεροι, ἀπεφασίσεν ἔξαφνα, χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ τις πῶς. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμίαν σπουδαίαν ἐνστάσιν, καὶ συγκατένευσα. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ μου· ἀλλὰ δυστυχῶς λείπει αὐτὴν τὴν στιγμήν. (Ὁ Ἀλαῖν ἀνέπνευσε.) Εἶχεν ἀνάγκην νὰ μεταβῇ δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Βερρί. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἀπεφασίσεν ἡ Μαρκέλλα ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Κερμάς, ὅπου τῆς ἔδωκα πληρεξουσιότητα νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς ἐτοιμασίας. Θὰ σᾶς ἔχωμεν, ἐννοεῖται, εἰς τὸν γάμον;

Ὁ Ἀλαῖν ἐψιθύρισε συγκεχυμένα τινὰ καὶ ἀκατανόητα, καὶ ἐξῆλθε.

Πνιγόμενος καὶ μόλις κατορθῶν ν' ἀναπνῆθῃ διέδραμε ταχέως τοὺς Παρισίους, πρὶν ἢ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν μητέρα του. Ὅτε δ' ἐπανῆλθεν οἴκαδε, ἡ κ. Δεσκλοβέλ τῷ ἔδειξε τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα.

« Δυποῦμαι ὅτι ἀνεχώρησα χωρὶς νὰ σᾶς ἀσπασθῶ. Σᾶς περιμένω μετὰ μίαν ἑβδομάδα εἰς Κερμάς μετὰ τοῦ κ. Ἀλαῖν. Σᾶς ἀσπάζομαι » τρυφερῶς.

» Μαρκέλλα. »

— Ἀδύνατον, ἐφώνησεν ὁ Ἀλαῖν. Νὰ ἐπανεέλθω εἰς Κερμάς, καὶ μάλιστα διὰ τὸν γάμον της! Ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου, . . καὶ τὰς δυνάμεις σου, ὑποθέτω, ἀγαπητῆ μου μητέρ;

— Δυστυχῶς ὅμως, υἱέ μου, εἶμαι ἠναγκασμένη.

— Διατί;

— Ὅταν ἡ Μαρκέλλα μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασίν της, πρῶτός της λόγος ἦτο, νὰ τῆς παρασταθῶ. Ἐννοεῖς, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη, ἀλλ' ἐπέμεινε τόσο, ὥστε ἐνέδωκα. Μὲ κατηγορεῖς δι' αὐτό; κακὰ ἔκαμα;

— Ὅχι, μητέρα· καλὰ ἔκαμες. Ἀλλὰ λυποῦμαι τὴν ἀκόμη περισσότερον, ὅτι δὲν μου ἔγρα-

φες τί συνέβαιναν ἐδῶ. Θὰ μοῦ ἦτο τόσον εὐκολὸν νὰ παρατείνω τὴν διαμονήν μου ἐκεῖ κάτω. Τώρα τί νὰ κάμω;

— Διὰ σέ, υἱέ μου, δὲν ὑπεσχέθην τίποτε, διότι δὲν ἤξευρα πότε θὰ ἐπέστρεςες. Ἄλλὰ σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, σκέψου πρὶν ἀποφασίσῃς. Ἄν δὲν μὲ συνοδεύσης, δὲν θὰ γεννηθῇ ἄρά γε ὑπονοίας ἢ ἀπουσία σου, καὶ δὲν θὰ παρεξηγηθῇ ὡς ἀχαριστία πρὸς φίλους εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν τόσα;

— Ἀφρσέ με μίαν ὥραν νὰ σκεφθῶ, καὶ θὰ ἔλθω νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπάντησίν μου.

Τὴν ὥραν αὐτὴν διήγαγεν ὁ Ἀλαῖν ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ. Δὲν ἐννοεῖ πῶς καὶ διατί ἡ ἀβρὰ τῆς μητρὸς του στοργῇ δὲν ἐμερίμνησε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ μαρτυρίου ἐκείνου. Προσεπάθησε νὰ εὕρῃ πρόφασιν, ὅπως μὴ μεταβῇ εἰς Βρετάννῃν. Ἄλλ' οὐδεμίαν εὕρεν εὐλογον. Ἀπέμενεν ἢ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀδιαθεσία. Ἄλλὰ θὰ ἐπιστεύετο; Δὲν θὰ ὑπεδείκνυε μᾶλλον πείσμα κρυπτόμενον καὶ μνησικακίαν; Καὶ κατὰ τίνας; Κατὰ τῆς Μαρκέλλας, ἣν εἰς οὐδὲν εἶχε νὰ μεμφθῇ, ἥτις προσηνέχθη πάντοτε πρὸς αὐτὸν εὐγενέστατα καὶ φιλικώτατα, καὶ ἥτις θὰ ἐπειράχθη βεβαίως διὰ τὴν τόσῃν πρὸς αὐτὴν ψυχρότητά του. Ὁ μόνος ἔνοχος εἶνε αὐτὸς καὶ μόνος. Αὐτὸς φέρει τὴν εὐθύνην τῆς δυστυχίας του. Τὴν ἠθέλησε καὶ πρέπει νὰ τὴν ὑποστῇ.

Ἔστω λοιπὸν, διελογίσθη. Θὰ ἐκτελέσῃ μέχρι τέλους ὅ,τι ὀρθῶς ἢ μὴ, ὑπέλαθεν ἀρχῆθῃν ὡς καθήκον του, καὶ θὰ ὑπομείνῃ πάσας αὐτοῦ τὰς βασάνους. Ἴσως, ἀφοῦ σπαράξῃ ἐντελῶς τὴν καρδίαν του, δὲν θὰ ὑποφέρῃ πλέον. Ἀφοῦ παραστῇ εἰς τοὺς γάμους τῆς Μαρκέλλας θ' ἀποθάνῃ βεβαίως ὁ ἔρωσ του. Τότε ἀποφασίζει πλέον μετὰ τῆς μητρὸς του ἂν θὰ μείνῃ εἰς Παρισίους ἢ ἂν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν.

Μετὰ τὴν ἀνδρικὴν ταύτην ἀπόφασιν, ὁ Ἀλαῖν ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἡρεμώτερον· προσελθὼν δὲ εἰς τὴν μητέρα του, τῇ εἶπε:

— Θὰ ἔλθω μαζύ σου εἰς τὸ Κερμάς. Ἄς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ τοῦ πράγματος. Εἶδοποίησέ με μόνον τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως.

ΙΑ'.

Ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Δαρλεμῶν, ἀφοῦ ἐγευματίσεν εἰς τῆς κ. Δεσκολοβέλ, εἶπεν εἰς τοὺς ξένους του.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σας φιλοξενίαν, ἀγαπητοί μου φίλοι· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν θὰ σᾶς βαρύνω περισσότερο. Αὔριον τὸ ἐσπέρας ἀναχωρῶ, καὶ ἐλπίζω ὅτι συντόμως θὰ μὲ παρακολουθήσετε.

— Ὁ ἀναχωρήσωμεν μετὰ δύο ἡμέρας, ἀπεκρίθη ἡ κ. Δεσκολοβέλ.

Ὁ Ἀλαῖν ἔμαθεν οὕτως, ὅτι ἡ ἀπαισία στιγμὴ εἶχε φθάσει. Παρητήρησε δ' εὐχαρίστως, ὅτι

ἡ εἶδησις αὐτὴ ἐλαφρὸν τινα παλμὸν τῷ ἐπροξένησε μόνον. Ἀποφασίσας ἤδη νὰ μεταβῇ εἰς Βρετάννῃν, ἀνέμενε καθ' ἐκάστην τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως καὶ προσεπάθει πάσῃ δυνάμει νὰ σκληραγωγῆσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ πρὸς τὰς βιαίας συγκινήσεις ἃς ἐμέλλε νὰ ὑποστῇ. Ἠλπίζε δὲ ὅτι, ἀναπλάττων διὰ τῆς φαντασίας του ὅ,τι προσεχῶς ἠθέλεν ἰδεῖ, εἶχε βαθυμῶδον περιέλθει εἰς ἰκανὴν ἀναίσθησιάν, ὥστε νὰ μὴ τρέμῃ μηδὲ νὰ φοβῆται πλέον.

Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, βυθισθεὶς ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς νάρκη, μετέχουσαν ὑπνου συνάμα καὶ ἐγρηγόρσεως, εἶδε παράδοξον ὄπτασίαν. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἐχωρίσθη εἰς δύο διαφόρους ἀνθρώπους. Αὐτὸς μὲν ὁ ἴδιος, ὁ Ἀλαῖν ἢ μᾶλλον τὸ σῶμά του, ἢ μηχανὴ του, τὸ περικάλυμμά του, ἐκάθητο ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ, πλησίον τῆς μητρὸς του. Ἄλλ' ἢ ψυχὴ του ἔλειπε. Πού εἶχεν ἄρά γε καταφύγει, ἀπελπισ καὶ καταπεπονημένη; Ὁ Ἀλαῖν τὸ ἠγνόει· ἀλλὰ μεγάλην ἠσθάνετο χαράν, ἐννοῶν ὅτι εἶχε μεταβληθῇ εἰς εἶδος τι αὐτομάτου. Τί εὐτυχία, νὰ μὴ αἰσθάνεται, μηδὲ νὰ ὑποφέρῃ πλέον! Ὁ μόνος του φόβος ἦτο, μὴ ἐπανέλθῃ αἴφνης ἡ φυγὰς ἐκείνη ψυχὴ του, ἐπαναφέρουσα λύπην καὶ ἀπογοήτευσιν.

Αἴφνης εὐρέθη ὑπὸ γνωστὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Κερμάς, ἐξηπλωμένος ἐπὶ μικροῦ βρουσκεποῦς ὄχθου, ὅπου συχνάκις, μετὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ ἐκδρομὰς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, εἶχεν ἀναπαυθῆ εὐαρέστως βεμβάζων. Ἐθεώρει εὐχαρίστως τὴν θελκτικὴν ἐκείνην γωνίαν καὶ διελογίζετο: « Διατί ἐφοβούμην μὴ ὑποφέρω, ἂν ἐπέστρεφον ἐδῶ; Δόξα τῷ Θεῷ, ἀπεχαιρέτισα τὴν δύσθυμον ἐκείνην ψυχὴν μου, ἥτις, ἀφ' οὗτο ὑπεδουλώθη εἰς ἄλλην, μόνον βασάνους μοῦ ἐπροξένει ».

Αἴφνης ἤκουσε φωνήν, ἀσθενῆ ὡς πνοήν, ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς του: « Μὴ χαίρεις διὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἀχαρίστε, ὅστις ἐλθσμόνησες δι' ὀλίγας λύτας πόσας ἀπολαύσεις μοῦ ὀφείλεις. Δὲν αἰσθάνεσαι, ὅτι, ἀφ' οὗτο σ' ἐγκατέλειψα, ἔχασες τὸ καλλίτερον μέρος τῆς ὑπάρξεώς σου; Πῶς; εἶνε λοιπὸν εὐτυχία ἢ ἀπάθεια ἢ ἐπιθυμεῖς, ἢ ἀδυναμία τοῦ νὰ αἰσθάνεται τις τ' ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς ζωῆς; Ἄν, διὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ τὸν, πρέπει νὰ παύσῃ ν' ἀγαπᾷ, ὁ θάνατος εἶνε πολὺ προτιμότερος τοιαύτης ζωῆς. Συλλογίσου τὴν Μαρκέλλαν. » — Ὁχι, σιωπά, δὲν θέλω πλέον ν' ἀκούσω τὸ ὄνομά της. » Ἄλλ' ἡ φωνὴ τὸ ἐπανελάμβανε, καὶ πανταχόθεν, δένδρα, πτηνὰ, ἄνθη κατεσπαρμένα ἐν τῇ χλόῃ, ὁ ἄνεμος αὐτὸς, ὁ οὐρανός, καὶ ἡ μεγάλη μακροὺν βοῆ τῆς θαλάσσης, πᾶσα δύναμις καὶ πᾶσα γοητεία τῆς φύσεως συναπετέλεσαν ψιθυρον παρατεταμένον, ἐν ᾧ καὶ πάλιν ἠκούετο τὸ γλυκὺ ὄνομα τῆς Μαρκέλλας.

— Ὁχι, δὲν θέλω, ἀφῆτέ με! ἀνεφώνησεν ὁ ταλαίπωρος Ἀλαῖν, κ' ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ ὠτά του.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; εἶπε τότε ἡ μήτηρ του, ἥεις ἀπὸ τινῶν ἤδη στιγμῶν ἐδίσταζε νὰ διακόψῃ τὸν τεταραγμένον του ὕπνον.

— Τίποτε, μητέρα. Ἐν κακῶν ὄνειρον. Ποῦ εἶμεθα;

— Φθάνομεν εἰς τὰς Ῥέννας.

Ἡ Ὀ Ἀλαῖν ἐστέναζε βαθέως. Τὸ καταραμένον ἐκεῖνο ὄνειρον εἶχε ταράξει τὴν γαλήνην, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀνακτήσει. Ἄντιστα ὅμως κατὰ τῆς συγκινήσεως, ἥεις τὸν ἐπνιγε, καὶ ἤρχισε διηγούμενος εἰς τὴν μητέρα του ἐπεισοδιὸν τι τῆς εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὀδοπορίας του.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον, ὅτε ἡ ἄμαξα, ἣν ὁ κ. Δαρλεμὼν εἶχε στείλει εἰς προῦπάντησίν των, ἐτράπη ἀπὸ τοῦ Κογκαρνὼ πρὸς τὸ Κερμάς, ἡ καρδία του ἤρξατο πάλιν ἀτάκτως πάλλουσα, καὶ μετ' ἀνησυχίας διενοεῖτο ἂν θὰ κατώρθου νὰ φανῇ ἡμερος.

Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ τέρμα, ἠρώτησε τὴν μητέρα του, ἂν δὲν ἤθελε νὰ καταβῇ τῆς ἀμάξης. Ἡ κεφαλὴ του ἔκαιε, κ' ἐφρόνει ὅτι μικρὰ τις κίνησις θὰ τὸν ἠσύχαζε καὶ θὰ ἐπανέφερε τὸ αἷμά του εἰς τακτικὴν κυκλοφορίαν. Ἐπὶ τῆς παρόδου, ἥεις ἔφερον εἰς τὸν πύργον, ἀπήντησαν τοὺς παλαιούς των αὐλίτας καὶ ὑπηρέτας οἵτινες πάντες εἶχον διατηρηθῆ. Ἡ δεσποινὶς Μαρκέλλα εἶχεν ἀναγγεῖλει εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ κυρία ἤρχετο μετὸν κύριον Ἀλαῖν, καὶ ἤρχοντο νὰ τοὺς εὐχρηθοῦν τὸ καλῶς ὄρισαν.

Ἡ πιστὴ μνήμη τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων συνεκίνησε βαθέως τὸν Ἀλαῖν. Ἡσθάνθη συγκινήσιν τινα ἡμερωτέραν ἀντικαθιστώσαν τὴν νευρικήν του ταραχήν, καὶ ὅτε, φθὰς ἐνώπιον τοῦ πύργου, διέκρινε τὴν Μαρκέλλαν, ἥεις, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρός της, ἤρχετο εἰς ὑπάντησίν των, ἔδραξε τὴν χεῖρα ἣν ἔτεινε πρὸς αὐτὸν ἡ νεανὶς καὶ τὴν ἔσφιγγε μετ' ἀπέριου περιπαθείας. Ἐβησμώνησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς τὰ πάντα, καὶ μετ' ἀμερίστου χαρᾶς ἐπανείδεν ἐκείνην, ἥεις, ὅσον καὶ ἂν αὐτὸς ἐπάλαιεν, εἶχε καταστῆ τὸ ἀντικείμενον παντός του διαλογισμοῦ.

Ἄλλὰ ταχέως ἀνένηψε καὶ ἀνεζήτησε περίεξ τὸ τρίτον πρόσωπον, ὅπερ εἶχε παρασκευασθῆ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀτάραχος. Δὲν τὸ εἶδεν ὅμως. Ἡ Μαρκέλλα ἐνηγκαλίζετο τὴν κ. Δεσκλοβέλ, ἦσαν δὲ καὶ αἱ δύο λίαν συγκεκνημέναι, καὶ δάκρυα ἔθρεπον τὰς παρειὰς των.

Ἡ Ὀ Δαρλεμὼν παρέσυρε τὸν Ἀλαῖν μέχρι τοῦ σταύλου ὅπου εἶχε νὰ δώσῃ διαταγὰς τινὰς. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πρόδομον τῆς οἰκίας, ὁ Ἀλαῖν ἀνεσκήρτησε, βλέπων τὴν Μαρκέλλαν συμπλέκουσαν ἄνθη, ὅποιαν εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴν τὸ πρῶτον καὶ διαρκῶς ἔκτοτε τὴν ἀνέπλαττεν ἡ φαντασία του.

— Βλέπετε, κ. Ἀλαῖν, ἀνθοπωλὶς πάντοτε! Ἐλάτε, κύριοι, ἐλάτε νὰ σᾶς στολισῶ, καὶ γρήγορα εἰς τὸ πρόγευμα.

Ἡ δεσποινὶς Λώμβεὺ ἦτο μόνη εἰς τὸ ἐστίατόριον. Πῶς λοιπόν; ὁ κ. Μαρτινιὸν δὲν εἶχε

φθάσει ἀκόμη; Ὁ Ἀλαῖν δὲν ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομά του, οὐδεὶς δὲ περὶ τῆς ἀπουσίας του ἐγένετο λόγος, καὶ ἡ ὁμιλία ὑπῆρξε σχεδὸν εὐθυμος. Οἱ ξένοι ὠδηγήθησαν εἰς τὰ καταλύματα των ἐκεῖνα ὅπου πάντοτε εἶχον κατοικήσει, καὶ ἅτινα οὐδόλως εἶχον μεταβληθῆ. Τὰ εἰς Παρισίους μετακομισθέντα ἐπιπλα εἶχον ἀντικατασταθῆ δι' ἄλλων ὁμοίων, ἐφαίνετο δὲ πρόδηλον ὅτι εὐλαβῆς τῆς μέριμνα εἶχεν ὑπαγορευσαί τοιαύτην διακόσμησιν.

Ἀφοῦ ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν ἔμεινεν ὁ Ἀλαῖν σκεπτόμενος ἐν τῷ δωμάτιῳ του, κατέβη εἰς τὸ εὐρὺ ἀνδρῶν, ὅπερ περιέβαλλε τὸν πύργον. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ἰκανῶς ψυχρά, ἀλλ' ἐμετρίαζον τὸ ψυχὸς αἱ θερμαὶ ἤδη ἀκτίνες τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου. Τὰ ὑψηλὰ δάση ἐχρωματίζοντο πράσινα ἀπὸ τῆς νεαρᾶς βλαστήσεως, ἥεις ἀπετέλει φαίδραν ἀντιθεσιν πρὸς τὰ συρόμενα κάτωθεν ξηρὰ φύλλα, ἔσχατον λείψανον τοῦ χειμῶνος. Μετὰ πόσης χαρᾶς ἔβλεπε κατ' ἔτος ὁ Ἀλαῖν ἐπανερχόμενον τὸν ἡλιάρδον ἐκεῖνον μῆνα Ἀπρίλιον! πόσας ὥρας εἶχε διέλθει ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν ἐκείνου, καραδοκῶν τὸ χαρμόσυνον καὶ πάντοτε νέον φαινόμενον τῆς θαυμασίας αὐτῆς μεταμορφώσεως!

Αἱ φαινεῖν αὐταὶ ἡμέραι τοῦ ἔαρος εἰσὶν ἰδίως δυσάρεστοι εἰς τοὺς πάσχοντας, οἵτινες ὀργίζονται τότε κατὰ τῆς φύσεως ὅτι δὲν συμμερίζεται τὴν σκυθρωπότητά των. Μέμφονται τὸν ἥλιον ὅτι λάμπει, τὰ ἄνθη ὅτι θάλλουσι, καὶ τὰ πτηνὰ ὅτι ἄδουσι: τὸ αἶσθημα αὐτὸ κατέλαβε τὸν Ἀλαῖν, ὅτε εὐρέθη ἐν μέσῳ τῆς κοιτίδος τῆς πρώτης του καὶ ἀμερίμνου νεότητος.

Ἐθεώρησε περίλυπος τὸν ὀγκῶδη πύργον, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε ἐλπίζει ὅτι θὰ διήγεν ὅλην του τὴν ζωὴν, ἐστέναζεν ἀπὸ τῶν μυχῶν τοῦ στήθους του, καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐτράπη βραδυπατῶν πρὸς δενδροστοιχίαν, ἣν εἶχεν ἄλλοτε μόνος χαράξει.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ εὐρέθη, χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῆ, πλησίον τοῦ βρουσκεποῦς ἐκείνου ὄχθου, ὃν ὀδοιπορῶν εἶχεν ἰδεῖ κατ' ὕπνου. Ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ὅτ' ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν του θέσιν, καὶ παρήρχετο αὐτὴν ἤδη, ὅτε ἤκουσε φωνὴν καλοῦσαν αὐτόν.

Ἡ Μαρκέλλα ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ὄχθου. Ἦτο κάτωχος ἔνευσεν εἰς αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ, καὶ τῷ εἶπε διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς της.

— Ἐνθυμῆσθε, ὅτι μίαν ἑσπέραν εἰς τὴν Βιλλ-Δαβραὶ ἐβεβαιώσατε, ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχεσθε πλέον εἰς τὸ Κερμάς; Ἐν τούτοις ἤλθετε, κ' ἐγὼ τρέμω ἐνώπιόν σας δι' ὅτι ἐτόλμησα νὰ κάμω. Ἐχω ἀνάγκην ἵνα μ' ἐνθαρρύνετε. Εἰπέτε μου, κύριε Ἀλαῖν, ὅτι δὲν εἶσθε ὀργισμένος ἐναντίον μου διότι σᾶς ἐпанέφερα ἐδῶ;

— Σᾶς εὐγνωμονῶ μάλιστα, δεσποινὶς, ἀπήντησεν ὁ Ἀλαῖν, ὅστις, καταπνίγων τὴν συγκίνησιν του, εἶχεν ἤδη καταστῆ κύριος ἑαυτοῦ. Κατωρθώσατε νὰ μεταβάλετε εἰς ἀπόλαυσιν τὴν

οδύνην ἢ ἐφοβούμην. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν χωρικῶν μας, τοὺς ὁποίους σεῖς εἰδοποιήσατε, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ὅσας συνηθροίσατε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου, εἶνε μαρτύρια μερίμνης ἀβραῶς καὶ συγκινητικῆς, ἅτινα μὰς ἐπροξένησαν βαθεῖαν καὶ ἐνδόμυχον χαρὰν, πολὺ διάφορον τῆς ἀλγεινῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν περιεμένομεν. Δὲν κατορθώ ποτὲ νὰ ἐκφράσω καλῶς ὅτι αἰσθάνομαι, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω, δεσποινίς, ὅτι ὅταν θὰ συνέλθωμεν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ Φορέστ διὰ νὰ τελέσωμεν τοὺς γάμους σας, οὐδεὶς ἄλλος θὰ εὐχρηθῆ θερμότερον ἐμοῦ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς νέας πυργοδεσποίνης τοῦ Κερμάς.

Ὁ Ἄλαιν κατέβαλεν ὑπεράνθρωπον ἀγῶνα, ἵνα εἴπῃ ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις, αἱ ἐνόμιζεν ἀπαραιτήτους, καὶ μόνον ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἐτόλμησε νὰ θεωρήσῃ τὴν Μαρκέλλαν, ἥτις, κάτωχρος, ἐτίλλε πυρετωδῶς τὰ πέταλα ἄνθους ὅπερ ἔστρεφεν ἐντὸς τῶν δακτύλων τῆς.

Σιγήσασα ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἐψιθύρισεν:

— Εὐχαριστῶ... ἀλλὰ... ὁ γάμος μου... δὲν ἤξεύρω... δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ὁ πατήρ μου;

Τώρα ὠχρίασεν ὁ Ἄλαιν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ Μαρκέλλα ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τοὺς μεγάλους καὶ ἡμισβέστους ὀφθαλμούς τῆς. Ἦσαν κάθυγροι· ἀλλὰ τὰ λεπτά τῆς χεῖλης ἐμειδιῶν, ὅτε ὑπέλαθεν:

— Κύριε Ἄλαιν, μοῦ ἐξεφράσατε στοργὴν καὶ συμπάθειαν τὴν ὁποίαν νομίζω εἰλικρινῆ δι' αὐτὸ θὰ τὴν ὑποβάλω εὐθὺς εἰς δοκιμασίαν, καὶ θὰ σᾶς ζητήσω ἀδελφικὴν συμβουλὴν περὶ τοῦ γάμου μου.

— Συμβουλὴν; ἀλλ' ὁ γάμος σας δὲν εἶνε ἀποφασισμένος;

— Ὀλιγώτερον παρ' ὅτι νομίζετε. Εἶμαι τόσον εὐτυχὴς ὅπως εἶμαι, ὥστε διαστάζω, σᾶς ὁμολογῶ, προκειμένου ν' ἀνταλλάξω τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν με τὰς ἀγνώστους τύχας νέας ζωῆς. Ὁ πατήρ μου μ' ἀρίνει κυρίαν νὰ κάμω ὅ,τι θέλω· ἀλλ' ἐγώ, χωρὶς νὰ φαίνομαι, εἶμαι φύσει ἀναποφασιστος· ἔχω ἀνάγκην τῆς γνώμης φίλου ἀσφαλούς.

— Λυποῦμαι, δεσποινίς, ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ αὐτὴν τὴν γνώμην. Λησμονεῖτε, ὅτι δὲν γνωρίζω τὸν κ. Μαρτινιόν.

— Ἀλήθεια, δὲν τὸν εἶδατε· κρίμα! Θὰ κατορθώνατε σεῖς ν' ἀνακαλύψετε ἂν μ' ἀγαπᾶ ἀληθῶς.

— Σεῖς ἀμφιβάλλετε; ἀλλὰ τότε λοιπὸν δὲν τὸν ἀγαπᾶτε!

— Ἴσως. Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ καλὰ καλὰ.

Καὶ τὸ αὐτὸ πάντοτε παράδοξον μειδιάμα ἐπλάνατο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Μαρκέλλας.

— Δὲν νομίζετε, ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνα καλὰ νὰ νυμφευθῶ, χωρὶς νὰ εἶμαι βεβαία περὶ τῶν αἰσθημάτων μου πρὸς τὸν μνηστήρά μου;

Ὁ Ἄλαιν δὲν ἤξευρε πλέον τί ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχε τόσον μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς Μαρκέλλας, ὥστε ἡ ἐλαφρότης ἦν αὐτῇ ἐπεδείκνυεν ἐπὶ τοσοῦτον σοβαρὰς ὑποθέσεως, ἐξέπληττεν αὐτόν. Καὶ ἔχαιρε μὲν ἐνδομύχως, ὅτι δὲν ἐφαίνετο αὐτῇ ἀγαπῶσα τὸν κ. Μαρτινιόν· ἀλλ' ἠπόρει πῶς τὸν ἠθέλησε.

— Δὲν μοῦ λέγετε τίποτε, κύριε Ἄλαιν, ἐπανελάβην ἡ νεᾶνις. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἴσθε εὐχαριστημένος μαζί μου. Ὁμολογήσατέ το, χωρὶς περιφράσεις· ἐγὼ θέλω εἰλικρίνειαν.

— Δὲν τολμῶ, δεσποινίς, νὰ κατακρίνω ὅ,τι δὲν ἐννοῶ. Μοῦ εἶπετε, καὶ τὸ ἤξεύρουσι ὅσοι σᾶς γνωρίζουν, ὅτι ὁ κ. Δαρλεμὼν σᾶς ἀφήκεν ἐντελῶς ἐλευθέραν νὰ ἐκλέξετε. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκλέξετε ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὰ αἰσθήματα σᾶς ἐμπνέουν τόσον ὀλίγην ἐμπιστοσύνην;

— Αἰ, ... ποῖος ἤξευρε, πῶς σκέπτονται καὶ πῶς αἰσθάνονται αἱ νεᾶνίδες! Πόσον σπανίως ἠμποροῦν νὰ ἐκδηλώσουν τὰς ἀληθεῖς τῶν ἐντυπώσεως! Ἄλλαι λέγουν ναί, διότι βαρύνονται νὰ εἰποῦν ὅχι· ἄλλαι πάλιν νυμφεύονται ἀπὸ πείσμα...

— Ἀπὸ πείσμα; ...

— Βεβαίως. Πταῖουν, τὸ ὁμολογῶ. Ἄλλ' αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις καθιστοῦν τόσον δύσκολον τὴν εὐτυχίαν των! Ὑποθέσατε μίαν νεάνιδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρέσει εἰς νέος... πολὺ, πολὺ. Τί νὰ κάμῃ; Νὰ τὸ δεῖξῃ; Καὶ τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος; τί θὰ εἴπῃ πρῶτος πάντων ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον διέκρινε; Πρέπει λοιπὸν νὰ κρύψῃ τὸ αἰσθημά τῆς καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀκόμη, ὅστις τὸ ἐνέπνευσεν.

— Ἀλλὰ, δεσποινίς, νομίζω ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ τὸ μαντεύσῃ.

— Εἴσθε βέβαιος;

— Ἄν δὲν τὸ μαντεύῃ, σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος νὰ τὸ ἐμπνέῃ.

— Προσεῖατε, κύριε Ἄλαιν. Μὴ φαίνεσθε τόσον αὐστηρὸς. Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον, σᾶς βεβαίῳ, ἐντιμότεροι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν μαντεύουν. Ἐκ μετριοφροσύνης ἢ ἐξ ὑπερβολικῆς ὑπερηφάνειας... (καὶ ἡ φωνὴ τῆς Μαρκέλλας ἤρξατο τρέμουσα) ἀγνοῶ· ἀλλ' ἤξεύρω τοιοῦτος, οἱ ὁποῖοι οὔτε ἐννοοῦν, οὔτε θέλουν νὰ ἐνοήσουν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως γίνονται οἱ ἐκ πείσματος γάμοι.

— Δεσποινίς Μαρκέλλα, ... ἐξηγηθήτε... δι' ἀγάπην Θεοῦ!

Ἡ Μαρκέλλα, χαμαὶ νεύουσα, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλή.

— Σᾶς ἐξορκίζω, ... οἴκτον! λυπηθήτε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν τολμοῦν νὰ ἐννοήσουν!

Ἡ Μαρκέλλα ἐθεώρησεν αὐτὸν τότε μὲ σπιθηροβόλον ὄμμα, ἐμπλεῶν πονηρᾶς τρυφερότητος· εἶτα δέ, σιωπηλῇ πάντοτε, ἠγέρθη καὶ κατηθύνθη πρὸς μικρὰν ἀγροτικὴν καλύβην, κατεσκευασμένην ἐκεῖ πλησίον. Ἀνοῖξασα δὲ τὴν θύραν,

ἔδραζε τὴν χεῖρα τῆς κ. Δεσκλοβέλ καὶ ἔφερεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀλαῖν.

— Ἔλα, μητέρα, νὰ μὲ βοηθήσῃς, τῇ εἶπε· διότι πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι θὰ ἀναγκασθῶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσω τὸν υἱόν σου εἰς γάμον.

Μετά τινος στιγμῆς ἡ Μίς Βιργινία ἐπλησίασε τὴν Μαρκέλλαν καὶ τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς·

— Τώρα, ἂν θέλετε, μοῦ δίδετε τὸ δακτυλίδι σας, νὰ τὸ ρίψω εἰς τὸν ποταμόν.

A'

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

B'. — ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Πρώτη ἀνακάλυψις καὶ ἐξαγωγή τοῦ οἴνου πνεύματος ἐκ τοῦ οἴνου. — Τρόπος τῆς παραγωγῆς τοῦ οἴνου καὶ αἱ διαφοροὶ αὐτοῦ ποιότητες. — Ἐξαγωγή τοῦ οἴνου πνεύματος ἐκ τοῦ οἴνου κατ' ἀρχάς, καὶ εἶτα ἐκ παντοίων σακχαρῶδων καὶ ἀμυλωδῶν φυτῶν, βιζῶν, κερπῶν, σπερμάτων, κλπ. — Πολλαπλασιασμός ὑπὸ τῆς ἀναπτυχθείσης χημείας, καὶ σὺν αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φιληθονίας καὶ λιχνείας, τῶν διαφόρων οἴνου πνευματωδῶν ποτῶν. — Περίεργοι ὀνομασίαι τινῶν τούτων. — Ἐφευρετικότης τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῶν μοναχῶν ἐπὶ οἴνου πνευματωδῆ ποτῆ καὶ μυστηριώδη ἐλιξίρια πρὸς τελειότεραν ἀπόλαυσιν τοῦ ἐν ταῖς μοναῖς ὀλβίου βίου αὐτῶν.

Μετά τὴν βραχεῖαν ἱστορικὴν ἐκδρομὴν, εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς διατριβῆς μας ταύτης.

Σήμερον, χάρις ταῖς προόδους τῆς χημείας καὶ τῆς βιομηχανίας, ἔχομεν προικισθῆ ὑπὸ πολυαριθμῶν πνευματωδῶν μεθυστικῶν ποτῶν, ὧν πάντων, ὡς εἶπομεν, βᾶσις εἶνε τὸ οἴνο πνευμα, ὅπερ κατὰ πρόωτον ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ οἴνῳ ὑπὸ τῶν ἀλχημιστῶν τοῦ μεσαίωτος, καὶ ἀπεχωρίσθη ἐξ αὐτοῦ διὰ τῆς ἀποστάξεως πολλὰ ἔτη μετὰ τοὺς ἀρχαίους ἐνδόξους ἑλληνικοὺς καὶ ῥωμαίκοὺς χρόνους.

Ἄγνωστος εἶνε ἀκριβῶς ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ οἴνου πνεύματος, καθ' ὅσον οἱ πρόωτοι ἐξαγαγόντες αὐτὸ ἀλχημιστῆται διετήρουν μυστικὴν τὴν ἐφευρεσίαν τῶν ταύτην. Οὐχ ἤττον γνωστὸν εἶνε, ὅτι πρόωτος ἔγραψε περὶ τούτου κατὰ τὸν II' αἰῶνα ὁ Thaddaeus καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Arnauld de Villeneuve, ὅστις ὑπῆρξε θερμὸς θιασώτης καὶ ὑμνητὴς τοῦ οἴνου πνεύματος. Οὐδόλως δὲ παράδοξον ἢ ἀνακάλυψις τοῦ ὀλβιρίου τούτου ὑγροῦ νὰ ἐγένετο κατὰ τὸν III' ἢ IV' αἰῶνα, ὅτε εἶδε τὸ φῶς καὶ ἑτέρα φοβερά τῆς ἀνθρωπότητος μάστιξ, ἡ πυρῆτις.

**

Ὁ οἴνος ἐκ πάντων τῶν οἴνου πνευματωδῶν ποτῶν εἶνε τὸ ἐξέχον καὶ ἐν μεγίστῃ χρήσει. Εἶνε δὲ οὗτος ὑγρὸν πνευματωδὸς προερχόμενος ἐκ τοῦ εἰς ζύμωσιν τιθεμένου ὀποῦ τῆς σταφυ-

λῆς. Ὁ ὀρισμός οὗτος ὅμως, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, σήμερον εἶνε λίαν ἀνακριβής, καθ' ὅσον τανῦν ὁ οἴνος παράγεται ὑπὸ τῆς πολυμηχάνου βιομηχανίας τῶν νοθευτῶν ἐκ διαφόρων σακχαρῶδων καὶ ἀμυλωδῶν οὐσιῶν, ἐν αἷς οὐδ' ἔγχος σταφυλῆς ὑπάρχει.

Ἐν τούτοις, ἡ οἴνοποίησις τελεῖται διὰ τῆς ζύμώσεως ἢ κοινῶς καλουμένης βράσεως τοῦ σακχαρώδους ὀποῦ τῶν σταφυλῶν. Πολλοὶ ἴσως παρέστητε εἰς κατασκευὴν οἴνου καὶ εἶδετε, ὅτι, μετὰ τὴν ἐκπίεσιν τῶν σταφυλῶν, τὸν ἐκρέοντα ὀπὸν, ἤτοι τὸ γλεῦκος, ἀφίρουνσιν ἐντὸς κάδων ἢ ἄλλων καταλλήλων μεγάλων ἀγγείων, ἐν οἷς μετὰ τινος χρόνον ἄρχεται τὸ φαινόμενον τῆς ζύμώσεως, ἤτοι τῆς χημικῆς διχάσεως καὶ ἀποσυνθέσεως τῶν σακχαρῶδων τῶν σταφυλῶν οὐσιῶν εἰς οἴνο πνευμα καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ· καὶ τὸ μὲν οἴνο πνευμα μένει καὶ συσσωρεύεται ἐν τῷ ὀπῷ, τὸ δὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀέριον ὄν, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐν εἶδει πολυαριθμῶν φυσαλίδων ἐκεῖ διαρρηγνυμένων (1).

**

Ἡ οἴνοποίησις ὅμως δὲν συνίσταται ἀποκλειστικῶς μόνον εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ σακχάρου εἰς οἴνο πνευμα, καθ' ὅσον τὴν ποιότητα καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ οἴνου δὲν δίδει τὸ οἴνο πνευμα μόνον, ἀλλὰ καὶ πλεῖσται ἄλλαι οὐσίαι ἀναπτυσσόμεναι κατὰ τὴν ζύμωσιν ἢ ἐνεχόμεναι ἐν τῷ ὀπῷ τῶν σταφυλῶν. Οὕτω δὲ εἰς τὸ γλεῦκος σταφυλῶν προερχομένων ἐκ πτωχῶ ἑδάφους δυνάμεθα διὰ τῆς προσθήκης σακχάρου ν' αὐξήσωμεν τὴν ποσότητα τοῦ ἀναπτυσσομένου οἴνου πνεύματος ἐν τῷ οἴνῳ, πλὴν οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν νὰ δώσωμεν αὐτῷ τὸ ἄρωμα καὶ τὴν γεῦσιν ἐκάστου οἴνου τῶν διαφόρων χωρῶν τῶν εὐφόρων καὶ πλουσιῶν εἰς καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου.

Αἱ οὐσίαι δὲ αὗται εἰσὶν ἔτι σταφυλοσάκχαρον μὴ ἀποσυνθεθέν, πλεῖστα ἅλατα, δεψικόν ὀξύ, διάφοροι ἐκχυλισματικαὶ οὐσίαι τῶν σταφυλῶν, χρωστικαὶ οὐσίαι, καὶ τέλος διάφοροι σύνθετοι αἰθέρες (οἴνανθικός, βουτυλικός, ὀξικός αἰθήρ), πτητικαὶ οὐσίαι καὶ αἰθεριώδη ἀρωματικά ἔλαια, ἀναπτυσσόμενα κατ' ὀλίγον ἐν τῷ οἴνῳ τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσον οὗτος εἶνε παλαιότερος, καὶ παρέχοντα αὐτῷ ἰδιάζουσαν γεῦσιν καὶ εὐωδίαν, ἢν καλοῦσιν ἄρωμα (bouquet).

**

Καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἡ κατασκευὴ τοῦ οἴνου· πλὴν διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἐν τῷ οἴνῳ οἴνου πνεύματος δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸ σά-

(1) Τὸ ἀέριον τοῦτο ἀνθρακικόν ὀξύ, ὅταν τὸ γλεῦκος ἢ τεθειμένον ἐν κεκλεισμένῳ χώρῳ, ἀναπτυσσόμενον κατ' ὀλίγον πληροῖ τὸν χώρον αὐτὸν ἐκδιώκον ἐκείθεν καὶ ἀντικαθιστῶν τὸ ἀεὶον τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὅταν δὲ τις εἰσέλθῃ τότε εἰς τὸν χώρον αὐτὸν, ἀποθνήσκει στιγμιαίως ἐξ ἀσφυξίας ἕνεκα ἐλλείψεως ἀεὶου γόνου, ὅπερ εἶνε ἀναγκασιότατον εἰς τὴν ἀναπνοὴν ἡμῶν.